El tràfic d’éssers humans, encara entre nosaltres



Per Isidre Ferré el dj., 20/05/2021 - 19:58

El 14 d’abril la Comissió Europea va presentar un nou pla per lluitar contra el tràfic d’éssers humans. Hi descriu una estratègia de cara a aconseguir tres objectius: prevenir delictes relacionats amb el tràfic de persones, portar traficants davant de la justícia i protegir les víctimes. A grans trets, l’estratègia té quatre grans línies d’actuació: reduir la demanda que fomenta el tràfic de vides humanes, posar fi al model de negoci que el mou, empoderar les víctimes perquè refacin la seva dignitat i promoure la cooperació internacional (sobretot per erradicar les xarxes de delinqüència organitzada que hi ha darrere).
El tràfic d’éssers humans té diverses cares, segons per a quina finalitat s’esclavitza. Al nostre entorn, les formes més usuals són l’explotació laboral i l'explotació sexual, però en altres llocs també es trafica amb persones per a l’extracció d’òrgans, l’adopció il·legal, els matrimonis forçats o el servei domèstic, entre altres.
Perquè al segle XXI encara existeix (i ben a prop nostre) aquesta forma d'esclavitud en què hom s’apropia de la llibertat, el treball i la dignitat de les persones. Les dades són indignants (i probablement incompletes, ja que, pel caràcter delictiu i obscur de l’activitat, les dades podrien ser encara molt pitjors). A la Unió Europea, entre 2017 i 2018 hi han hagut 14.000 víctimes registrades; i a escala mundial, el tràfic de persones dona uns beneficis econòmics de 29.400 milions d’euros.
Totes les mesures que es prenen en l’àmbit institucional són lloables i necessàries, i cal que tinguin concreció, dotació pressupostària suficient i mecanismes de revisió. Amb tot, però, en darrer terme la malaltia és espiritual, i no es lluita contra un mal espiritual només amb lleis. Una civilització capaç de deshumanitzar sense escrúpols els febles (els “pobres” de l’evangeli) necessita una transformació en l’alè que l’alimenta.
I quin és el criteri per fer-ho? En les paraules i en les accions de Jesús (i de fet ho trobem en el cor de totes les grans religions) hi podem percebre sempre una crida a humanitzar, és a dir, a tenir cura i fer créixer la llibertat i la dignitat que hi ha en tots els éssers humans. I ho veiem, especialment, en la mirada que ens exigeix envers els febles (descrits com els malalts, les vídues, els estrangers, els pobres, els nens, els pecadors…). No és això també la crida a estimar Déu i el proïsme?
Cal recuperar urgentment aquesta exigència moral com l’alè que mou la nostra vida. Crist en persona ens convida a fer-ho.